

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 208.

Tredie Session.

99de Møde.

Torsdagen den 11te Marts.

(Fortf.)

Trefschow: Da der for Tiden alene er Spørgsmaal, om Adressefagen bør nyde Fremme eller ikke, skal jeg ikke indlade mig paa Drøftelsen af den os meddeelte, hvilket ogsaa er Noget, som den, der fremførte den, har fraraadet. Denne Adresse vil jo, som det ligeledes er yttret, kunne blive underkastet Forandringer, og saaledes muligens fra et Mistillidsvotum gaae over til et Tillidsvotum. Men Grunden, hvorfor jeg ikke anseer mig beføiet til at stemme for Adressens Fremme, er blandt flere den, at det for nyligt af Hans Majestæt dannede Ministerium endnu ikke har foretaget Handlinger, som hos mig kunde begrunde nogen Dom, om det fortjener Tillid eller Mistillid. Af en blot personlig Følelse troer jeg, at man under saadanne Omstændigheder ikke bør lade sig lede; her maae Handlinger tale. Derimod vilde jeg ansee det for meget misligt, om Hs. Majestæt vilde, kort Tid efter hinanden, enten foretage aldeles nye Ministerkister eller gjøre Hovedforandringer i Samme, og en Opfordring dertil, som jo er det, Adressen, saaledes som den er forelagt, eller med Forandringer skjønt i samme Retning, maatte medføre; en Opfordring, siger jeg, til Hans Majestæt om et saadant Ministerkiste, anseer jeg for et saare betænkeligt Skridt fra Rigsdagens Side, og derfor maa jeg fraraade det. Det forekommer mig ogsaa, som vi nu i saa lang Tid have været samlede, at det var paa Tiden, at vi skiltes ad, og at vi skiltes ad uden Bitterhed, saaledes som det neppe er at vente, naar Discussionen om denn politiske Gjenstand skulde fremmes. Det vil vist indrømmes, at langva-

rige og tilveels unyttige Discussioner fra Rigsdagens Side fremkalde Misbilligelse hos Folket og nedsatte Rigsdagens Anseelse hos dette. Vi maae nu, troer jeg, ogsaa ønske, at vi kunne skilles, uden at være blevne kjede af hinanden i Salen, saaledes som det hedder sig, at man er blevet det udenfor denne.

Kierkegaard: Jeg veed ikke, om jeg tager feil; men det er ikke lykkedes mig at forstaae det Foredrag, som vi nylig have hørt, saaledes, at jeg ganske kan forene det med den Skarpsindighed og strenge logiske Tænkning, som jeg ellers er vant til at beundre, hver Gang den meget ærede Taler reiser sig og lader sig høre her i Salen. Det forekommer mig, at den høitærede Taler tydede hen til, at han vilde slutte sig til, hvad den første af Forslagsfællerne havde foreslaaet, ikke at gaae ind paa Realiteten, men derimod at holde sig til det formelle Spørgsmaal, om Forslaget skulde fremmes. Ikke desto mindre forekommer det mig, som han begyndte med det Argument imod at tage denne Sag under videre Overveelse, at der ingen Handlinger forelaae af Ministeriet, som kunde gjøres til Gjenstand for et Mistillidsvotum, og at blot personlige Følelser kunde man ikke gaae efter. Ja, det, troer jeg, var netop den Brud, vi dandsede om, nemlig hvis vi komme til at dandsede om hende, det er jo netop Spørgsmaalet, om der ikke foreligger Handlinger, som kunne berettigge til Mistillid. Det er dette Spørgsmaal, som maa kaldes, saavidt jeg forstaaer Sagen, Realitetsspørgsmaalet. Og det skal jeg forsikre det ærede Thing om, at, dersom vi komme til Orde anden Gang i denne Sag, da skal vist hverken Nogen af de andre 5 Medlemmer eller jeg komme frem med et eneste Ord om de ungdommelige Følelser eller alderdommelige Ahnelser, som maatte ængste vort Hjerte med